

STAREA PREZENTĂ A SLUJBEI MELE

...am fost foarte obosit și epuizat, dar de-a lungul călătoriei, am avut adunări minunate cu creștinii din diferite locuri, de pe Coasta de Est până pe Coasta de Vest și Canada. Am avut o colaborare bună cu diferite biserici denominaționale, cu Adunarea lui Dumnezeu, cu Biserica Penticostală Unită și cu multe alte denominațiuni și am avut adunări mari.

A fost un mare succes, cum se spune astăzi, și mulți pot să spună că a fost ceva măreț. Eu unul sunt pentru treziri dar, la nivel național, trezirea este pe cale să se termine.

Îmi place să văd o trezire în care nu numai că se adaugă membri, ci inimile sunt în clocot, iar Domnul nostru a făcut multe minuni vindecând și salvând mulți oameni.

Acum m-am întors acasă să mă odihnesc puțin, iar dacă va fi cu voia Domnului, peste câteva săptămâni mă voi reîntoarce în slujbă.

Aș vrea să le spun oamenilor și prietenilor mei din toată lumea, că în seara aceasta este foarte cald în Tabernacol, iar oamenii sunt înghesuiți peste tot, pe scări, afară și în mașini. Va fi foarte greu pentru ei, dar și pentru mine.

Am venit aici pentru că vreau să vă explic în ce etapă a timpului trăim potrivit slujbei pe care mi-a dat-o Domnul, și am vrut să aduc această mărturie în Tabernacol. Am avut acest lucru pe inimă primăvara trecută, dar am așteptat să mă întorc aici, ca să pot înregistra și să trimit înregistrarea oamenilor din întreaga lume.

Cu mai bine de treizeci și doi de ani în urmă, la nici o sută patruzeci de metri de locul unde stau acum, pe strada Eighth and Penn, am așezat, într-o dimineață, piatra unghiulară a acestui Tabernacol, într-un loc care până atunci fusese o mlaștină.

Aceasta s-a întâmplat înainte să mă căsătoresc, în vremea când locuiam cu mama și cu tata. În dimineața în care trebuia să așezăm piatra unghiulară, Domnul m-a trezit devreme, pe la ora șase. Stăteam în pat de ceva vreme, cu inima plină de bucurie și cu gândul la timpul acesta măreț în care Domnul Isus urma să-mi dea un Tabernacol în care să predic. Eram doar un adolescent în vremea aceea, iar fata cu care vorbeam și care în curând avea să-mi fie soție, urma să fie alături de noi în ziua așezării pietrei unghiulare.

Îmi amintesc că în dimineața aceea, pe când trebuia să mă trezesc, Ceva mi-a spus: „Ridică-te în picioare!” M-am ridicat, iar atunci am văzut că era un loc mare unde curgea un râu la vale. M-am dus jos la râul acela și am înțeles că era locul în care i-a botezat Ioan Botezătorul pe oameni, dar oamenii au transformat locul acela într-o cocină. El era foarte critic și spunea că nu ar fi trebuit să facă aceasta.

În timp ce eram acolo, mi-a vorbit un Glas, apoi m-a luat sus și am observat Tabernacolul cam în starea în care este acum și plin de oameni care stăteau înghesuiți, cam ca și acum. Eu stăteam la amvon, mă bucuram și ziceam: „Dumnezeule, cât ești de bun că mi-ai dat acest Tabernacol!” Dar atunci Îngerul Domnului mi-a vorbit și mi-a spus: „Nu acesta este Tabernacolul tău!”

„Doamne, atunci unde este Tabernacolul meu?” am întrebat eu.

Atunci m-a ridicat din nou în Duhul și m-a așezat într-un loc acoperit cu copaci tineri. Erau șiruri de pomi așezați în trepte și înalți cam de douăzeci de picioare. Păreau pomi fructiferi și erau puși în niște găleți mari și verzi. Am observat că la dreapta și la stânga mea era câte o găleată goală de fiecare parte, așa că am întrebat: „Ce-i cu acestea?”

„Va trebui să plantezi în ele”, a spus El. Atunci am luat o creangă dintr-un pom din dreapta mea și am pus-o în găleata din partea dreaptă și o creangă din partea stângă și am pus-o în găleata din stânga mea. Imediat au crescut mari până la cer, iar El a spus: „Întinde-ți mâinile și adună roadele lor!” Când am întins mâinile, într-o mână mi-a căzut un măr galben mare, aromat și copt, iar în mâna cealaltă mi-a căzut o prună galbenă aromată și coaptă. Atunci El mi-a spus: „Mănâncă fructele acestea pentru că sunt plăcute.” Am mâncat din ambele și erau delicioase. Voi știți vedenia aceasta pentru că este scrisă într-una din cărțile: „Povestea vieții mele” sau „Un profet vizitează Africa.”

Mi-am ridicat mâinile și am început să-L laud pe Dumnezeu. Deodată, Stâlpul acesta de Foc a venit jos, deasupra acelor copaci, și atunci s-au auzit tunete, fulgerele brăzdau cerul și vântul a început să bată foarte tare suflând jos frunzele din copaci.

Am privit jos și am văzut forma acestui Tabernacol așa cum este așezat acum; iar la capăt, acolo unde trebuia să fie amvonul acesta, erau trei pomi care au luat forma a trei cruci. Am observat că prunele și merele erau adunate într-o grămadă în jurul crucii din mijloc. Atunci am alergat cât am putut strigând în gura mare și am căzut la poalele acelei cruci sau lângă ea, și am îmbrățișat-o cu mâinile. Vântul a început să bată din nou, iar fructele de la cruce au căzut peste mine. Eram foarte vesel și mă bucuram.

El a zis: „Mănâncă fructele pentru că sunt plăcute!” Apoi, Stâlpul acesta de Foc care Se învârtea, a spus tare: „*Secerișul este mare și lucrătorii sunt puțini.*” Apoi a adăugat: „Când îți vei veni în fire sau când vei ieși din aceasta, să citești 2Timotei 4!”

Mi-am venit în fire și am stat acolo frecându-mi fața și mâinile. Chiar atunci, pe peretele din colțul camerei au început să strălucească razele soarelui, ceea ce înseamnă că stătusem în vedenie o oră sau mai mult. El zisese 2Timotei 4, așa că am luat repede Biblia și am citit 2Timotei 4.

Acum aş vrea să vă citesc și vouă aceste versete. Oricât pare de ciudat, eu am citit de multe ori textul acesta din 2 Timotei 4 și am predicat din el în acest Tabernacol, dar de fiecare dată m-am oprit acolo. Voi citi din **2Timotei 4**, primele cinci versete. „Cinci” este „numărul harului.”

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa:

propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gândila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.

Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.”

Am observat că nu am citit prea mult din acest capitol, ci m-am oprit aici. Mi s-a părut că este suficient, deoarece îmi spunea să propovăduiesc Cuvântul, să rabd suferințele și să fiu îndelung răbdător, pentru că va veni un timp când oamenii nu vor mai putea suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gândila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite, dar El nu a spus: „vei fi un evanghelist”, ci a spus: „Fă lucrarea unui evanghelist!” Aceasta i-a spus Pavel lui Timotei. Înțelegeți?

Acum pot spune din toată inima și pe deplin convins că acest lucru a fost împlinit literă cu literă.

Aceasta a fost spus în urmă cu treizeci de ani, și din câte știu, fiecare vedenie pe care mi-a dat-o El a fost împlinită, în afară de aceea în care sunt în slujbă într-un loc mic ca o încăpere, sub un cort, un auditoriu mare sau așa ceva, și mă rog pentru oameni. Mie mi se părea că era un cort. Vă amintiți că v-am spus aceasta în urmă cu doi sau trei ani?

Marea majoritate s-au împlinit: cum voi merge în Mexic, cum va ploua în noaptea aceea și ce se va întâmpla acolo. Și mi-a fost spus că era slujba primei trageri. Vă amintiți cum am prins sau am scăpat acel pește micuț? A doua oară a fost un pește mic, dar El mi-a spus: „În tragerea a treia nu va scăpa, dar nu le spune oamenilor!”

Vedeți? El mi-a spus să nu le spun oamenilor, dar eu am încercat să le explic întotdeauna ce încerc să fac, pentru că sunt felul acela de om care nu are secrete și spun tot ce știu. Cred că așa mi-e felul. Eu îi iubesc pe oameni și doresc atât de mult să fie salvați încât le spun tot ce știu, exceptând cazul în care El îmi poruncește să nu spun. Vedeți? Vreau să vadă în amănunt că în El nu este nici o greșeală.

Exact așa s-a întâmplat. Vă amintiți care a fost însărcinarea? Să ne oprim pentru un moment la aceasta:

„Te rog fierbinte (te însărcinez), înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa...” (v. 1). Vedeți? „Te însărcinez înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos, să propovăduiești Cuvântul.”

Din câte știu, eu nu am propovăduit nimic altceva decât Cuvântul, și am stat numai pe El. Au fost o mulțime de probleme, am trecut prin multe prigoane și încercări și

am fost despărțit de mulți prieteni dragi din pricina acestei mărturii: „*Propovăduiește Cuvântul*”, fiindcă am făcut așa.

Vă amintiți vedenia sau „micuța trecere”, dacă o pot numi așa, când am fost luat sus și am văzut milioanele acelea de oameni salvați. Atunci am spus:

„Aș vrea să-L văd pe Isus”, dar El mi-a răspuns:

„Este mult mai sus.”

Vedeți, când mor, oamenii nu se duc imediat la Dumnezeu. Sper că înțelegeți ce spun. Aș vrea să explic cât pot de bine. Vă grăbiți? Haideți să lămurim lucrurile acestea cât putem de bine.

Amintiți-vă că noi trăim în trei dimensiuni. Nu știu dacă le pot numi sau nu. Prima este lumina, iar a doua este materia. Tommy, îți amintești care este a treia? Timpul. Corect. Deci, lumina, materia și timpul. Cu cele cinci simțuri ale noastre, noi intrăm în contact cu aceste trei dimensiuni. Vederea noastră intră în contact cu lumina, iar simțurile noastre intră în contact cu materia și așa mai departe.

Prin știință, noi putem avea contact cu cea de-a patra dimensiune. În această sală sunt imagini și voci pe care simțurile noastre nu le pot percepe, dar un tub de cristal poate culege toate aceste unde și să le redea prin radio și televiziune. Vedeți? Înseamnă că chiar acum, în clădire sunt activități în direct ale oamenilor, glasuri și lucruri. Da, noi știm că ele există. Ele sunt adevărate și pot fi captate... Eu nu înțeleg mecanismul acestor lucruri inventate de știință, dar știm că ele dovedesc existența celei de-a patra dimensiuni.

Dimensiunea a cincea este o dimensiune groaznică...

Când moare un creștin, el merge în dimensiunea a șasea, iar Dumnezeu este în dimensiunea a șaptea.

Așadar, când moare un creștin, el merge sub altarul lui Dumnezeu, drept în prezența lui Dumnezeu, și este în odihnă.

Să ne oprim puțin la cei nesalvați. Când un om are un coșmar, el nu este adormit dar nu este nici treaz, ci este între somn și realitate, iar aceasta îl face să se miște și să strige. Aceasta ne arată spre locul în care merge omul care moare nesalvat.

El și-a trăit timpul pe pământ și a murit, dar nu poate ajunge în prezența lui Dumnezeu, deoarece, fără Sânge, nu este pregătit să meargă acolo și este prins între. El nu poate să se întoarcă înapoi pe pământ pentru că timpul lui pe pământ s-a terminat și astfel este prins între, este prins într-un coșmar. Înțelegeți?

El nu poate merge în odihnă în prezența lui Dumnezeu, dar nu se poate întoarce nici pe pământ pentru că timpul lui s-a terminat. Astfel, este într-un coșmar și stă acolo până în ziua judecății. În ce loc cumplit trebuie să stea! Vedeți?

În vedenia aceea cred că am fost dus în dimensiunea a șasea, pentru că priveam înapoi și putem să văd jos. Vedeți, vederea nu este numai cu ochii aceștia firești. Aceasta este ceva pământesc. Vederea pe care o au ei dincolo, contactul lor este mult mai departe și dincolo de orice alt contact pe care l-am putea avea cu simțurile noastre naturale.

Nu demult, m-am uitat la o emisiune Tv și acolo am văzut cum au lăsat să se scufunde un om în ocean, la o adâncime de două sau trei mile. El avea o lumină ca niște raze cu ajutorul căreia se orienta în întunericul ca smoala, de acolo. Deodată a apărut un pește care avea o înfățișare îngrozitoare: nu avea ochi, pentru că oricum nu i-ar fi fost de folos în întunericul acela, ci avea doar un fel de fosfor pe nas, iar ca să găsească hrana se ghida cu un alt simț.

Când l-am văzut, m-am gândit: „Dacă aş putea călăuzi peştele acesta cu vederea mea, ar găsi mult mai uşor hrană şi l-aş duce în diferite locuri, pentru că vederea mea este mai eficientă decât contactul lui radar.” Vedeţi? „Dacă aş putea să-l conduc...” Apoi m-am gândit: „Dacă aş putea să mă predau lui Dumnezeu, cu cât este mai presus vederea şi simţurile Lui care mă pot călăuzi mai mult decât lucrurile pe care le pot vedea eu, deoarece credinţa pe care ne-o dăruieşte este dovada existenţei lucrurilor care nu se văd cu ochiul liber.

Peştele acela nu poate să vină niciodată la suprafaţă ca ceilalţi peşti, fiindcă trăieşte sub presiune, este presurizat, iar dacă l-ai aduce la suprafaţă, ar plesni. La fel suntem şi noi: dacă ne-am duce sus, sus de tot, am exploda, fiindcă suntem obişnuiţi cu presiunea din locul unde trăim.

Dacă peştişorul acela ar putea să vină aici sus şi să fie în locul meu, ar mai vrea să fie din nou peşte şi să se întoarcă în întunericul de acolo de jos? Eu cred că nu ar mai vrea, pentru că ar fi ceva superior peştelui, ar fi un om şi ar avea simţuri superioare peştelui, ar avea înţelepciune, iar inteligenţa lui ar fi supremă.

Acum înmulţiţi aceasta cu zece milioane şi obţineţi ceea ce sunteţi când treceţi de aici în prezenţa lui Dumnezeu, acolo unde fiinţele omeneşti sunt mult mai departe decât suntem noi. Atunci nu ai mai vrea să fii fiinţa omenească de aici, din această casă de ciumă, de boală şi de putreziciune.

Eu am avut lucrul acesta pe inimă, iar în aceşti treizeci de ani am încercat să propovăduiesc Evanghelia în jurul lumii şi să le spun oamenilor că există un Rai şi un iad, şi că este un Dumnezeu care te iubeşte, o Putere răscumpărătoare care stă gata să te ia sus în orice clipă când eşti gata să o primeşti.

Voi sunteţi la fel ca omul care se îneacă, iar când îi este aruncată de pe mal o frânghie ca să se prindă de ea, se gândeşte: „Păi, aş putea să mă prind de frânghia aceasta, dar nu sunt vrednic.” Păi, frânghia a fost aruncată tocmai ca să te prinzi de ea şi să fii scos afară din apă!

De aceea a murit Isus Hristos: ca să-i salveze pe păcătoși. În seara aceasta, El aruncă Frânghia Vieții veșnice care trece chiar peste capul fiecărui păcătos de aici, iar deasupra ei atârână un semn de bun venit: „Ieșiți afară de acolo!” Dacă vreți, pregătirea este făcută.

Eu am văzut Locul acela și cum sunt oamenii de Acolo, și este mai presus de orice ar putea gândi această lume, este ceva glorios!

Acolo nu era păcat, moarte sau vreo pată. Acolo nu era diferență între bărbați și femei; ei nu mai aveau glande sexuale, ceea ce înseamnă că acolo nu mai exista adulter. Totuși, unii aveau trăsături de bărbați, iar alții de femei și vor fi așa pentru veșnicie.

Voi, copii, învățați la școală despre evoluție. Și eu cred în evoluție, dar nu cred că omul a evoluat din vreo specie inferioară. Teoria lor s-a prăbușit peste ei atunci când au încercat să hibrideze ceva, pentru că hibridul obținut nu s-a mai putut înmulți. Deci, este un eșec.

Eu cred că atunci când Dumnezeu a început să scalde pământul, poate primul lucru pe care l-a scos afară a fost o meduză, apoi o broască și așa mai departe. Vedeți, a continuat și a ajuns la chipul unui om, iar omul este o reflectare, o oglindire a lui Dumnezeu.

El a făcut iarba și poate din iarbă au ieșit florile, apoi tufișurile și din tufișuri eu ieșit copacii. De ce? Pentru că sunt o umbră a omului Vieții care stă pe partea cealaltă.

Toate lucrurile naturale de pe partea aceasta sunt o umbră a lucrurilor supranaturale de pe partea veșnică. De aceea, cât timp este pe pământ un creștin și are un trup ca acesta, să știți că este o oglindire a ceea ce ne așteaptă pe partea cealaltă unde nu este tristețe și moarte.

Aceasta ne face inimile să fie atât de flămânde! Vedeți, în noi este ceva care ne cheamă. Acolo este Ceva care ne spune că este Acolo. Cred că în anii aceștia... Îmi cer iertare înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, pentru că am fost neînțelept și am făcut atât de multe greșeli. În decursul acestor ani, am avut privilegiul să văd multe milioane de oameni care au venit în Împărăția lui Dumnezeu, și îi sunt recunoscător Domnului pentru că mi-a îngăduit să-i conduc, fiindcă cred că în ziua aceea vor fi Acolo.

Acum vedenia s-a împlinit. Eu m-am oprit tot timpul la versetul cinci (din 2Timotei 4), dar în acest capitol este ceva mai mult, mai sunt versete.

Eu am notate aici mai multe versete la care vreau să mă refer și aș vrea să le citiți și voi când ajungeți acasă. Eu le voi cita și se vor înregistra și este foarte bine dacă vreți să vi le notați.

Credeți că unii bărbați și femei pe care știu că îi cunoașteți, sunt conduși de Dumnezeu să facă anumite lucruri? Isus a fost Exemplul nostru, iar acum aș vrea să deschideți împreună cu mine la **Luca 4**, fiindcă vreau să vă arăt ceva. Deci, **Luca 4.14-20**. Vă rog să fiți atenți dacă vreți să vedeți întâmplându-se ceva paralel.

„Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea și I s-a dus vestea în tot ținutul dimprejur.

El învăța pe oameni în sinagogile lor și era slăvit de toți.

A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească

și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul

unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați

și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.”

Dacă vreți o referire la aceasta, o am aici și poate am s-o aduc pe marginea celor citite. Dacă observați, veți găsi aceste cuvinte în Marcu și în alte locuri, dar în Isaia 61.1-2... Nu este ciudat că El S-a oprit chiar aici și nu a mers mai departe? Aceasta s-a împlinit la prima Sa venire, în timp ce partea a doua se va împlini la a doua Sa venire la judecată.

Deci, El S-a oprit acolo și a închis Cartea.

Dacă cineva dintre voi are o Biblie Scofield, veți găsi o notiță de subsol cu privire la aceasta. Vedeți? Priviți trimiterea la Marcu 6.2 și veți observa o comparație cu ceea ce scrie în Isaia 61.1-2.

Priviți referirea din Scriptură care spune, în prima parte a versetului, că Isus urma să vestească anul de îndurare al Domnului, iar în partea a doua a aceluiași verset, scrie că El vine și judecă. Vedeți? Dar El S-a oprit cu citirea exact acolo.

Eu am observat că întotdeauna m-am oprit la versetul 5 (din 2Timotei 4).

„...Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.

Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” (v .3-5).

Vedeți? Cu ajutorul și prin harul lui Dumnezeu, am încercat să fac aceasta.

Aș vrea să le spun prietenilor mei de aici și celor de pretutindeni unde vor merge benzile, că motivul pentru care am luat poziție pentru Cuvânt sunt chiar cuvintele: „propovăduiește Cuvântul”.

De aceea nu mă împac cu nici un fel de crez de la nici o denominațiune: pentru că am fost însărcinat de Dumnezeu să stau cu Cuvântul. Dacă altcineva vrea să creadă altceva, este treaba lui.

Dacă ați observat, în vedenia pe care am avut-o cu privire la slujba mea... Eu am trecut pe lângă pomii aceia și nu am făcut prozeliți; nu am spus: „Voi, trinitarienilor, să deveniți unitarieni!”, nici: „Voi, unitarienilor, să fiți trinitarieni!”, ci am plantat în vasele lor. Exact. Am mers la trinitarieni, am mers la unitarieni și la toți și am stat între ei. Nu m-am alăturat la niciunul dintre ei, ci am stat la mijloc, fiind un frate, exact cum a spus vedenia. Și am mâncat rodul din ambele părți, mântuire în ambele părți.

Aici sunt mulți trinitarieni, unitarieni și alții, dar de ce să ne certăm, deoarece dacă partea aceea a vedeniei este adevărată, este adevărată și partea cealaltă: că ambele fructe au fost puse la cruce. Vedeți? Ambele au fost adunate în jurul crucii:

atât merele, cât și prunele și s-au vărsat peste mine. Toate au fost găsite la cruce, pentru că toate au crezut în Dumnezeu și sunt umplute cu Duhul Sfânt, au lucrările creștinilor și semnele îi urmează.

Denominațiunile nu vor să aibă nimic a face cu aceasta. Trebuie să fie născuți din nou ca să poată avea ceva; trebuie să aibă o experiență cu Dumnezeu. Eu am aici o mulțime de texte din Scriptură la care vreau să mă refer și poate o voi face mai târziu.

Acum aș vrea să vă duc de la versetul cinci, în jos, la versetul 18, dar nu voi mai citi tot ca să câștigăm timp. Deci, Pavel îi vorbește aici lui Timotei, iar de la versetul șase în jos spune:

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.

M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui. ”

Mai departe, el spune:

„Caută de vino curând la mine.” De ce?

„Căci Dima... m-a părăsit...” În slujba lui trebuie să fi fost un timp când, fiind un evanghelist tânăr, un profet tânăr, toată lumea era cu el, dar după cum vedeți, aici el spune: *„toți m-au părăsit...”* De ce, pentru Cuvânt?

Isus, tânărul Proroc din Galileea, a ajuns într-un timp când a fost părăsit de toți; și toți oamenii care au stat cu Cuvântul lui Dumnezeu, au ajuns într-un punct în care au fost părăsiți de lume și de religioși.

Odată, Isus a hrănit cu cinci pâini și doi pești, cinci mii de oameni și au fost ridicate câteva coșuri cu resturi, dar cred că a doua zi, a început să vină cu Cuvântul și toți au început să se depărteze de El. Atunci, S-a uitat la ucenici și i-a întrebat: „*Voi nu vă duceți?*” Chiar și cei șaptezeci de lucrători ordinați de El, L-au părăsit, iar El i-a întrebat pe ucenici: „*Voi nu vă duceți?*” Atunci, Petru a rostit acele cuvinte memorabile: „*...la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.*” (Ioan 6.68).

Vedeți, a venit timpul să fie părăsit. Trebuie să vină! Trebuie să vină! Am aici câțiva proroci la care vreau să fac referire ca să vă dovedesc că a venit timpul. Și a venit și pentru mine. Eu nu încerc să șterg aceasta pentru că este aici și trebuie s-o acceptați.

Ei nu au șters aceasta, ci au stat și au acceptat-o fără să se rușineze de Evanghelie. Observați ce a spus Pavel:

„*M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*” (v. 7).
Mai jos, el spune:

„*...m-am luptat cu fiarele și am fost izbăvit din gura leului.*” (v. 17). El povestește cât a fost de bun Domnul cu el, dar venise vremea când trebuia să plece.

Mă întreb de ce un om, un frate lucrător asociat ca Dima, l-a părăsit pe Pavel? Fratele Baxter obișnuia să citească despre acest Dima și spunea:

„Frate Branham, știi care va fi primul lucru pe care îl voi face când voi ajunge în cer?”

„Care?”

„Am să mă duc să văd unde este Dima și am să-i trag una cât pot de tare! Atunci el se va întoarce și mă va întreba: „De ce ai făcut aceasta, Baxter?”, iar eu voi spune: „De ce l-ai părăsit pe bietul Pavel atunci când a fost părăsit de toți?”

Eu nu vă recomand să faceți aceasta, pentru că acolo nu vor fi bătaii. Eu m-am gândit la Baxter care a spus aceasta pentru că i-a fost milă de Pavel.

Dar ce a făcut Pavel? A predicat cât se poate de credincios, iar Duhul Sfânt era peste el. Îmi imaginez că atunci când a scris despre femeile predicator și despre alte lucruri, a fost o mare explozie. El a spus:

„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse...” (1Corinteni 14.34). El era în închisoare atunci. Vă puteți imagina ce au spus unii dintre episcopi: „Omul acela este în închisoare, ce treabă are să ne scrie așa ceva? Și îl mai are cu el și pe Timotei, băutorul acela de vin! Este în închisoare și ne scrie ce trebuie să ne spună Duhul Sfânt!” Dar el le-a spus:

*„Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu?
Sau numai până la voi
a ajuns el?”*

„Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului.” (v. 36-37).

Vedeți, prieteni? Eu vreau ca oamenii de departe și cei la care vor ajunge benzile, să-și amintească faptul că trebuie să vină timpul despărțirii. Trebuie! Eu nu știu cât sunt de departe de sfârșitul timpului, de sfârșitul drumului, pentru că aceasta o știe numai Dumnezeu. Nu știu ce aduce ziua de mâine, dar știu Cine o ține. Pe

aceasta este zidită credința mea.

Presupun că Dima nu l-a părăsit pe Pavel ca să meargă în cluburi de noapte. Nu pot să-mi imaginez aceasta, deoarece era un om plin de Duhul și a fost de mare ajutor. Dacă veți citi istoria lui Dima, veți afla că era un predicator notabil, un om cultivat, educat și lustruit, un om inteligent. Dar de ce l-a părăsit pe Pavel? Aceasta este întrebarea. Ce l-a determinat să-l părăsească pe Pavel? Cum am spus, nu cred că voia să meargă în cluburi de noapte, dar cred că Dumnezeu l-a separat de Pavel.

Haideți să-l observăm puțin pe Dima. Ieri, în timp ce stăteam pe deal, m-am gândit de ce ar fi vrut să-l părăsească pe acel om? De ce l-a părăsit pe predicatorul care l-a condus la Domnul, pe acela care a pornit trezirea printre neamuri și era un profet legitimat? Nimeni nu putea spune că nu era un profet. De fapt, Pavel era mai mult decât un profet, era un apostol, un mare apostol pentru neamuri, iar Dima era asociat cu el, aveau părtășie și a văzut Duhul lui Dumnezeu peste el. Atunci de ce i-a întors spatele unui astfel de om care fusese adevărat că era un slujitor al lui Hristos?

Pavel spune: *„Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum...”* (v. 10). Eu nu cred că Dima a alunecat de pe cale, ci cred că avea doar o părere diferită de părerea lui Pavel..

Dima venea dintr-o familie bogată, era un om avut, iar uneori banii înseamnă o religie pentru oameni. În California se spune că dacă nu ai trei Cadillac-uri, nu ești duhovnicesc. Aceasta înseamnă că dacă nu ai succes, dacă nu ai cea mai bună biserică din oraș, oamenii nu merg cu tine. Cam așa este acolo. Dacă nu ai cea mai bună biserică din oraș, ei spun: *„Vrei să spui că te-ai dus la grămada aceea de oameni?”*

Ați știut că Domnul nostru nu a avut un loc unde să-și plece capul? Ați știut că avea numai o haină? Vedeți? Înseamnă că la fel ar fi gândit și despre El.

Eu cred că Dima a văzut un declin în slujba lui Pavel și presupun că a crezut că bătrânul a fost șters din fața lui Dumnezeu. El a crezut că un popor care ar fi vrut să-și scoată ochii să îi dea lui Pavel...

Pavel spunea că „chiar dacă v-ați scoate ochii să mi-i dați mie...” Noi credem că Pavel avea vederea slabă, fiindcă a spus: „*Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris...*” (Galateni 6.11).

Am luat Lexiconul, iar acolo scrie: „cu litere mari.” El era în închisoare în Roma și spunea că îl supără ochii de la vedenia cerească. Când au văzut că suferă din cauza aceasta, oamenii au fost gata să-i dea ochii lor ca să-i curme suferința.

Pavel L-a rugat pe Domnul de trei să-l vindece și a spus:

„Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf.” (2Corinteni 12.7). Deci, înțelegem foarte bine că îl pălmuia; când îi mergea bine, îl pălmuia.

Vedeți, Pavel avea o slujbă mai mare decât a celorlalți apostoli puse laolaltă. Unii dintre ei au putut vedea aceasta și au spus: „Eu am umblat cu Isus.” Păi, și oamenii străzii au umblat cu El când a fost pe pământ, dar Pavel L-a văzut în Stâlpul de Foc, după ce a murit, S-a suit la cer și S-a întors înapoi; atunci l-a chemat pe Pavel, când acesta era pe drumul Damascului. Pavel avea o slujbă mai mare decât aveau Matei, Marcu, Luca și ceilalți, era mult mai departe decât ei.

Astfel, Pavel a spus: „Ca să nu mă îngâmf și să spun: „Voi nu știți nimic despre El! Mie, Domnul mi S-a arătat după înviere.”

Ei puteau zice: „Noi am umblat cu El.” Păi, așa au făcut și oamenii din jurul Galileii

și Nazaretului și ținutul acela! Toți au umblat cu El.

Pavel a vorbit cu El și L-a văzut în forma în care a fost înainte de a veni în trup. Vedeți? El l-a însărcinat pe Pavel în acea stare, în timp ce era în acea Lumină, iar Pavel L-a văzut și a spus: „Ca să nu mă îngâmf și să nu mă simt mai mare decât unii dintre voi, fraților, mi-a fost pus un sol al Satanei” ca să mă țină jos. „M-am rugat Domnului de trei ori să mi-l ia, dar El mi-a spus că harul Lui mi-e de-ajuns.” Apoi Pavel a spus: *„De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.”* (2Corinteni 12.7-10).

Deci, Pavel era un om cu o slujbă mai mare decât a celorlalți bărbați care erau pe câmpul Evangheliei, avea cea mai mare slujbă pentru că L-a văzut pe Isus într-un Stâlp de Foc și a fost însărcinat de El să facă ce a făcut, fiind adevărat de același Dumnezeu, de aceeași Putere, prin semne și minuni care treceau dincolo de orice îndoială; era atât de sărac încât avea doar o haină și predica la o mulțime de oameni care și-ar fi scos ochii să îi dea lui, iar unii dintre ei erau milionari. Cu toate acestea, Pavel avea doar o haină și a spus: „Să-mi aducă haina aceea pentru că se face frig aici.” Vedeți? El era într-un ținut muntos și avea numai o haină.

Dima era un om cu standarde înalte, un om cult, educat și bogat, care avea multe rânduri de haine și spunea: „Ceva nu este în ordine cu individul acesta. Are atât de mulți prieteni care și-ar da ochii pentru el, și totuși este atât de sărac încât nu are decât o haină. Ceva nu este în ordine cu Pavel.”

Să știți că duhul acesta este încă în lume și oamenii gândesc la fel. Dar banii mulți nu înseamnă că-L ai pe Dumnezeu. Este un singur Dumnezeu, înțelegeți? Dar oamenii cred că dacă ai o slujbă mare, trebuie să ai și asta și cealaltă, adică toate aceste lucruri mari. Însă Dumnezeu nu este în lucrurile acestea, sau cel puțin aceasta este părerea mea. Dumnezeu lucrează cu fiecare individual și ne-a poruncit să facem aceste lucruri.

Deoarece avea o singură haină, Pavel i-a spus lui Timotei să i-o aducă pentru că se făcea frig acolo. Vedeți? Un om care avea o slujbă atât de mare, care a predicat la mii de oameni și l-a văzut pe Isus care l-a însărcinat din Stâlpul de Foc, avea totuși numai o haină. Astfel, Dima a zis: „Ce fel de om este acesta?” și s-a îndepărtat de el.

Când a fost la Troa, vedem că a avut de-a face cu un om care era căldărar. Acela era un pungaș și îi ura pe creștini. l-a făcut o mulțime de neazuri lui Pavel, l-a aruncat în închisoare și... oh, Dumnezeule, fă să audă oamenii! Acolo era Dima care stătea lângă un om care a lovit pe altul cu orbire pentru că s-a contrazis cu el.

Predicatori ai Bisericii lui Hristos, puneți-vă hainele pe voi! Și eu am avut de-a face cu unul care a zis: „Lovește-mă cu orbire, lovește-mă cu orbire! Dacă ai Duhul Sfânt, lovește-mă cu orbire!” Dar eu i-am răspuns: „Tu ești deja orb.” Vedeți?

Oare de ce nu l-a lovit Pavel cu orbire pe căldărar? Duhul care a fost peste Dima este și peste oamenii care cred la fel ca el. Nu-i de mirare că atunci când Dima a văzut că omul care putea să lovească cu orbire pe cel care îl blama, l-a lăsat totuși pe căldărar să-i strice lucrarea din oraș, a zis: „A eșuat. Și-a pierdut și darul de a lovi cu orbire.”

Nu ați văzut că duhul acesta trăiește și astăzi și zice: „Frate, ești terminat!” Oh, duhul acesta merge de la un om la altul, dar problema este că ei nu înțeleg. Aceasta-i tot. Ei nu pot să înțeleagă, nu pricep.

Pavel nu l-a lovit pe omul acela cu orbire pentru că așa a vrut. Nu a spus Isus: „Eu nu fac nimic până când nu-Mi arată mai întâi Tatăl.”?

Cu ani în urmă, v-am spus că atunci când era pe moarte, mama m-a întrebat: „Acesta este sfârșitul Billy?”, dar eu nu puteam să spun nimic până când nu vorbea Dumnezeu. Și așa s-a întâmplat.

Ceea ce face omul este un eșec de la început. Omul este numai unealta prin care lucrează Dumnezeu și el lucrează după voia Lui. Dar când îi vezi pe oamenii aceștia care încearcă să aibă tot timpul aceasta și cealaltă, ar fi mai bine să vă feriți de ei.

Isus nu a procedat ca aceștia, ci a spus: „Eu fac numai ce-Mi arată Tatăl. El Îmi arată ce să fac și Eu fac întocmai.” (Ioan 5.19).

Astfel, Dima l-a văzut pe Pavel, un bărbat cu o asemenea slujbă, care totuși era atât de sărac încât avea o singură haină pe care trebuia să i-o aducă Timotei. Dar Pavel era un exemplu, așa cum a fost Hristos care a avut tot o singură haină. Atunci de ce pentru oameni înseamnă atât de mult toate aceste bogății, banii și alte lucruri? Observați. Și el avea putere să lovească pe cineva cu orbire, dacă era contrar la ceea ce predica și să-i spună: „Ești lovit cu orbire pentru o vreme!” și omul orbea.

Acest căldărar i-a făcut de zece ori mai mult rău și totuși Pavel nu i-a făcut nimic. Astfel, Dima trebuie să se fi gândit: „Cred că bătrânul și-a pierdut slujba, este terminat.” Dar nu, Pavel nu își pierduse slujba, nu, nu, pentru că Dumnezeu nu face asemenea lucruri.

Dacă observați, într-un fel Pavel era la fel ca Ilie. Astfel, profetul Ilie s-a dus pe munte fiind însărcinat de Dumnezeu să facă aceasta, iar când a chemat focul să cadă din cer, a căzut, și când a chemat apa, a venit.

La porunca lui Dumnezeu, el a omorât patru sute cincizeci de preoți, le-a tăiat capetele și le-a lăsat să se rostogolească de pe deal în vale, dar după aceea a fugit la amenințarea unei femei fățarnice sau necredincioase, care se numea Izabela. Ilie putea să înceapă cu ea, dar Dumnezeu are felul Lui de a face lucrurile și slujitorii Săi pot să lucreze numai după voia Lui.

Prieteni, nu înțelegeți că trebuie să umblați după felul în care lucrează Dumnezeu? De câte ori nu am stat jos, am sfătuit frații și am spus că aș vrea să mă duc să le strâng mâna și să le spun: „Fraților, nu are nicio importanță, haideți să fim frați mai departe!”? Dar cum aș putea să fac aceasta și să-mi păstrez însărcinarea de a propovădui Cuvântul? Nu pot s-o fac.

Am fost între predicatori, iar unul mi-a zis: „Frate Branham, mătușa mea este acolo. Eu știu că ești un profet al Domnului, așa că du-te și redă-i vederea.”

Aș vrea, dar nu pot. Nimeni nu poate face aceasta.

...Dima predica împreună cu Pavel și a văzut că Pavel s-a uitat la un olog care îl asculta, *„și fiindcă a văzut că are credință ca să fie tămăduit, a zis cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare.” Și el s-a sculat dintr-o săritură și a început să umble.”* (Fapte 14.9-10). El l-a văzut vindecând bolnavi, dar cu toate acestea, l-a lăsat pe prietenul său, Trofim, bolnav. (2Timotei 4.20).

Aceasta l-a făcut pe Dima să se gândească: „Pavel și-a pierdut slujba. Dacă are darul vindecării de ce nu l-a vindecat pe prietenul lui care i-a fost atât de credincios?”

Pavel spunea: „L-am lăsat acolo bolnav. Nu am haină de iarnă și aș vrea să mi-o aduci. Ferește-te de căldărarul acela pentru că mi-a ruinat adunarea din cetate. Din pricina lui sunt în închisoare.”

Îmi imaginez că Dima și-a zis: „Ce fel de predicator este acesta?” Vedeți? Dar Pavel nu trebuia să le dea nici o explicație, pentru că oricum nu ar fi înțeles. Un slujitor al lui Hristos urmează pașii Lui.

Tony Zadel, unul dintre diaconii noștri, nu știu dacă este în seara aceasta aici, a

venit de curând la mine și mi-a zis: „Am avut un vis ciudat.”

Astfel, mi-a povestit că în vis mergea pe drumul spre Rai și a întâlnit un om îmbrăcat cu o robă neagră, care citea o carte. Spunea că s-a oprit lângă omul acela și l-a întrebat:

„Încotro s-o iau ca să ajung în Rai?”

Și omul acela i-a răspuns: „Întreabă-l pe cel din fața mea.” Și acolo era un pastor al bisericii la care s-a dus.

S-a dus mai departe și a întâlnit un alt om îmbrăcat cu o robă neagră, care cânta cântece. Și spunea că acolo mai era un pastor. Ambii pastori erau prieteni de-ai mei, oameni cumsecade, și el i-a întrebat: „Pe unde să merg ca să ajung în vârful acestui munte?”

Atunci ei i-au răspuns: „Uite, acolo sus este un om mic îmbrăcat în salopetă și cu pălărie de cow-boy.”

Cineva din Kentucky vorbea de mine și spunea: „Omul acela arată a orice altceva, numai a predicator nu.”

Fratele a spus că eu eram omul care stătea acolo sus. El a urcat până a ajuns la mine, iar eu l-am luat de braț și l-am condus până am ajuns în vârf. Acolo era o zonă sălbatică prin care trebuia să trecem, dar eu i-am spus:

„Tony, aici trebuie să te las, fiindcă trebuie să treci pe acolo singur.” Spunea că atunci m-a întrebat:

„Frate Branham, ce trebuie să fac în continuare?”

„Vino aici, Tony,” i-am zis eu „și uită-te acolo jos. Vezi urmele care au fost lăsate de picioarele Lui goale și însângerate? Pe acestea le-am urmat tot timpul. Să stai pe ele!”

Acela a fost singurul lucru pe care am știut să-l arăt acelui om. Nu un crez sau vreo senzație, ci acele urme însângerate care te duc în Biblie, Sângele lui Isus Hristos.

Cum credeți că s-a simțit Pavel, omul cu atâția prieteni bogați, dar cu o singură haină, omul care avusese puterea să lovească un om cu orbire... El s-a rugat pentru bolnavi, dar pe prietenul lui l-a lăsat în urmă bolnav. L-a părăsit și a plecat din cetate. Nu a făcut nimic, ci s-a ridicat și a plecat, iar restul oamenilor l-au părăsit. Vedeți? Pavel a spus: *„Toți m-au părăsit.”* (2Timotei 4.20). Așa este, toți l-au părăsit.

Vă spun ceva: când un om stă credincios pe Cuvânt, nu doar într-o adunare, ci în orice adunare, când un om stă cu adevărat pe Cuvânt, vine timpul când va fi părăsit. Exact. Aceia au făcut-o.

L-au părăsit pe Domnul nostru și îl vor părăsi pe orice slujitor care stă pe Adevăr.

„Toți m-au părăsit.” Ce credeți că a gândit Dima și unii dintre cei care au văzut că Pavel îl lua peste tot unde mergea pe doctorul Luca cu el? Noi știm aceasta din Scriptură. El propovăduia vindecarea divină și totuși și-a lăsat prietenul bolnav... Apoi, l-a lăsat pe acela să-l alunge din cetate, deși ar fi putut să-l lovească cu orbire. Vedeți? Toate acestea l-au făcut să creadă că Pavel este terminat. Dar nu era! El călca exact pe urmele pașilor însângerați. Le urma cu credincioșie. Sper să înțelegeți. *„Toți m-au părăsit.”* (2Timotei 4.16).

Dima iubea lumea și popularitatea. „Bună, doctore Dima, am auzit că ți-ai luat Ph...” Oh, sigur că le pace aceasta!

Isus le-a zis: „Oh, cum vă place să stați în sinagogă și să fiți numiți „Rabi” și așa mai departe. Dar prin aceasta, primiți mai multă osândă.” Vedeți?

Ei au văzut că acest doctor mergea cu el peste tot. Pavel îl lua pe Luca cu el și spunea: „Luca este singurul care nu m-a părăsit.” Luca a fost bun cu Pavel. Pavel avea nevoie de el, iar Luca, acest doctor, l-a urmat oriunde a mers și a propovăduit vindecarea divină. Vedeți? Omul care propovăduia vindecarea divină, care putea vindeca ologi, care a înviat un mort, care putea vedea vedenii și spunea lucruri care se vor întâmpla, și-a lăsat tovarășul bolnav. Ar fi putut să aibă milioane de dolari și clădiri care să valoreze zeci de mii de dolari, școli mari și alte lucruri, dar nu a avut decât o singură haină pe care s-o ia pe el.

Astfel, Dima a zis: „Nu mă voi asocia cu unul ca el pentru că este din clasa socială de jos. Voi merge cu frații din denominațiuni și voi fi cineva!” Vedeți? El ar fi trebuit să rămână cu Pavel, deoarece Pavel a fost cel care l-a condus la Hristos. Dar vedeți, dacă n-a cunoscut Duhul, dacă n-a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu... Dima l-a lăsat, l-a părăsit. Toți l-au părăsit.

Să nu uitați că dacă un slujitor va sta credincios pe Cuvânt, va fi părăsit de oameni mai devreme sau mai târziu. Uitați-vă unde vreți în Biblie sau în istorie și veți vedea că atunci când un om a stat credincios pe Cuvânt, indiferent cât a fost de popular, a fost părăsit și respins de lumea religioasă. Citiți Biblia de la Geneza până la Apocalipsa sau luați cartea „Conciliul pre-niceniian” și „Părinții înainte de Niceea” și veți vedea că fiecare sfânt, fiecare proroc, fiecare slujitor credincios al lui Dumnezeu care a stat pe Cuvânt, a fost părăsit de partea ecleziastică și dat afară. Pavel a fost unul dintre ei, iar dacă astăzi va exista unul ca el, se va întâmpla la fel. Acesta este adevărul. Trebuie să ajungă în acest punct; trebuie să vină acest timp.

Oamenii cred că un bărbat cu o asemenea slujbă trebuie să aibă lumea sub

picioare. Ar trebui, dar lumea nu va veni sub picioarele lui. Vedeți? Un bărbat cu o asemenea slujbă, nu va pune lumea sub picioarele lui, ci o va pune sub picioarele Învățătorului său, pentru că el nu se reprezintă pe sine, cu Îl reprezintă pe Învățătorul Său.

Vedeți, oamenii caută slavă unii de la alții și se slăvesc unii pe alții, dar prin aceasta Îl dezonorează pe Dumnezeu. Noi căutăm să avem oameni mari printre noi, dar printre noi este Unul singur mare, iar Acesta este Domnul nostru. Înțelegeți? Noi ne ridicăm organizația mai presus de Dumnezeu: „Sfânta biserică cutare” sau „sfântul episcop” și așa mai departe. Dar nu există așa ceva! Aceasta este slavă omenească. Unul singur este Sfânt, iar Acesta este Dumnezeu. Și Duhul Sfânt care este Dumnezeu, este printre noi. Nu noi suntem sfinți, ci Duhul Sfânt care este între noi, iar când vedem că se petrec anumite lucruri, nu le facem noi, ci Duhul Sfânt din noi.

Isus a spus: „Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine.” În ordine. Noi am găsit tot timpul, de-a lungul vremii, acei slujitori credincioși.

Mă gândesc la un cântec foarte frumos pe care aș vrea să-l pot cânta:

„Cei ce pe Domnul Îl așteaptă,

Își vor reînnoi puterea.

Vor urca pe aripi ca de vultur,

Aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc.

O, învață-mă, Doamne, să aștept!

Învăță-mă, Doamne, să aștept pe genunchi.

Și atunci când vei răspunde rugilor mele,

Învăță-mă să nu mă sprijin pe ce se sprijină alții,

Ci să aștept în rugăciune răspunsul Tău.” Aceasta este.

Aceasta face un slujitor adevărat al lui Dumnezeu: așteaptă rândul Învățătorului, fiindcă știe că Scriptura nu va da greș orice s-ar întâmpla. Scriptura trebuie să rămână adevărată, iar în astfel de situații, Dumnezeu pășește în față ca să dea ajutor.

Să privim la Ilie. De ce a fost părăsit? Pentru că a stat credincios pe Cuvânt. El a spus: „Toți m-au părăsit; *am rămas numai eu singur.*” (1Împărați 19.10). El a fost excomunicat din societate, din orice organizație sau biserică organizată a Israelului. Preoții și ceilalți l-au aruncat afară și nu avea mai mult de o haină, la fel ca Pavel; avea doar o bucată de piele de oaie înfășurată în jurul mijlocului și s-a dus pe vârful muntelui, unde a fost hrănit de păsări.

De ce? Pentru Cuvânt, pentru că era credincios lui „Așa vorbește Domnul”. Ceilalți au devenit moderni, iar prima doamnă a țării, Izabela, avea toată moda și lucrurile lumii. Preoții și ceilalți predicatori au lăsat-o să facă ce vrea, dar Ilie nu a făcut aceasta, ci a stat credincios pe Cuvântul Domnului. De aceea a fost părăsit și la un moment dat a strigat: „*Doamne, am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!*” (1Împărați 19.10).

Nu cred că Ilie a pufăit și a cârtit din pricina aceasta, dar cred că era părăsit. De câte ori mergea la vreun preot ca să țină o adunare, era respins și alungat: „Pleacă de aici, fanaticule! Șterge-o de aici!”

Ce au făcut când s-a ridicat Elisei, care era succesorul lui? Tânărul era pleșuv și au trimis copiii să râdă de el. Vedeți? Amândoi au fost considerați ciudați. Și copiii strigau: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule! De ce nu te sui și tu ca și Ilie?” Ei nu credeau că Ilie a fost luat sus. Vedeți? Credeau că erau doar niște ciudați. Dar Ilie și Elisei erau credincioși Cuvântului și aveau o slujbă confirmată. În ordine.

Daniel a luat o poziție corectă. Cred că scrie în Daniel 6. Daniel a luat poziție pentru Cuvânt. Și ce i s-a întâmplat din cauza aceasta? Chiar dacă era mâna dreaptă a împăratului, Daniel a luat poziție pentru Cuvânt, iar din cauza aceasta a fost excomunicat și aruncat în groapa leilor. Un bărbat care a luat poziție corectă pentru Cuvânt.

Tinerii evrei au stat credincioși pe Cuvânt, împotriva decretului împăratului care spunea că oricine nu se va închina chipului ridicat de el, când va suna trâmbița, va fi aruncat în cuptorul încins. Dar ei au întors spatele chipului... Chiar dacă gestul lor a fost nepopular, chiar dacă au fost excomunicați din societate, ei au stat credincioși pe Cuvânt. Îmi place aceasta.

Un alt exemplu este Iacov. El era plecat demult de acasă și simțea chemarea să meargă să-și vadă poporul. Astfel, a pornit la drum, credincios chemării, credincios călăuzirii Lui. El avea lucruri frumoase acolo, dar Dumnezeu îl îndemna să se întoarcă acasă.

Dar înainte să ajungă acasă, s-a văzut într-o mare strâmtoare: de-o parte erau nevestele și copiii lui, iar de partea cealaltă era fratele său Esau, care îl ura și venea să-l întâmpine cu o oștire. Atunci s-a oprit lângă un pârâu, lângă pârâul Peniel.

În ce situație era! De-o parte era Esau care îl ura, cu oștirea lui, iar de partea cealaltă erau cele două neveste și copiii. Era într-o mare strâmtoare. De ce? Dacă ar fi rămas în țara unde era, ar fi fost bine, dar a trebuit să urmeze chemarea, Cuvântul lui Dumnezeu care îl chema în țara natală. Aleluia! Dumnezeu voia să-l

binecuvânteze, dar trebuia să aibă loc o schimbare. (Geneza 32.24-32).

Isus a fost credincios Cuvântului Tatălui. El a spus: „Eu fac numai ce-Mi spune Tatăl, fiindcă este scris că omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Isus, credincios întotdeauna acestui Cuvânt, a ajuns într-un punct în care a pierdut toți prietenii pe care îi avea. Toți L-au părăsit și au plecat. Toți.

Oamenii au văzut cum era batjocorit și luat peste picior și și-au pierdut încrederea în El.

„Cum este posibil să se întâmple așa ceva cu un Om care a poruncit morților să iasă afară din mormânt și ei L-au ascultat, care putea spune mai dinainte ce urma să se întâmple și nu a greșit niciodată? De ce a stat la judecată cu fața plină de sânge și scuipat de soldații beți? De ce l-a lăsat să-l pună o cârpă peste ochi și să-l spună: „Proorocește cine Te-a lovit?”

Chiar și ucenicii Săi L-au părăsit zicând: „Oooo!” Ei au uitat repede tot ce a făcut Dumnezeu, la fel ca Israel când a ajuns la Marea Roșie și când Moise le-a zis: „Dumnezeu a făcut zeci de minuni mari și voi vă îndoiiți încă de El că este Dumnezeu?” Vedeți? El s-a dus, a lovit țara și a blestemat-o; a chemat broaște, muște și toate celelalte urgii, iar la urmă a trecut îngerul morții și i-a omorât pe toți întâii născuți ai egiptenilor, dar cu toate acestea, poporul nu a vrut să-l urmeze la Marea Roșie. Vedeți, imediat ce popularitatea...

Când au văzut sulitele acelea strălucitoare și miile de soldați cu carele lor huruind și ridicând nori de praf, ei au dat înapoi zicând: „Moise, trebuia să ne lași să murim acolo!” Vedeți? Și Dumnezeu a spus că i-a lăsat să moară în pustie din pricina necredinței lor. „Moise, slujba ta s-a încheiat! Nu mai poți face nimic.” Vedeți, ei nu au înțeles. Ei nu înțeleg.

Același lucru s-a întâmplat când Isus, tânărul Rabin, Învățător sau Proroc din Galileea a făcut acele minuni și lucruri minunate. „Cum a fost posibil să I se întâmple așa ceva? Cum a putut să-i lase să-L lege cu lanțuri, când avea puterea să rupă pecetea de pe morminte și să-i învie pe cei morți? Cum a putut să îngăduie aceasta, când a vorbit fiului mort al acelei văduve să vină la viață sau lui Lazăr, care era mort și putrezea deja în mormânt, și i-a scos afară viu? Cum a putut să spună: *„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.”*, și apoi să stea să fie legat la mâini și scuipat în față, și să nu spună nimic?”

Când au văzut aceasta, ucenicii au spus: „Și-a pierdut slujba!” Da, așa merg lucrurile.

Chiar Biserica Lui, cei doisprezece pe care i-a învățat, cărora le-a spus totul și pe care i-a iubit, l-au întors spatele. Unul singur a stat lângă El, iar acela a fost Ioan. Nici chiar în ceasul în care totul s-a sfârșit, când nu mai era nici o speranță, iar El era legat, batjocorit și scuipat... ei nu au știut că se împlineau Scripturile.

Ei bine, nu știți că lucrurile care se petrec astăzi împlinesc exact Scripturile la literă? Atunci de ce spun oamenii aceste lucruri? De unde această furie denominațională? De ce fac aceasta? Pentru că este scris în Scriptură că o vor face. Ei vor face acest lucru orbește, fără să știe ce fac. Credeți că Iuda a știut că juca rolul vânzătorului? Credeți că Faraon a știut că își joacă rolul când Dumnezeu l-a ridicat pentru acel scop? Sigur că nu a știut.

Credeți că Esau a vrut să facă lucrurile pe care le-a făcut? Sigur că nu. Dar El a spus: *„Au ochi și nu pot vedea, au urechi și nu pot auzi.”* Priviți cum Se desfășoară Scripturile! Vedeți? Suntem la sfârșitul timpului și așa trebuie să fie.

Deci, Biserica lui L-a părăsit. Toți oamenii, chiar și natura L-au părăsit. Dacă vreți să vorbim de cineva părăsit, păi, Pavel nu a fost părăsit deloc dacă îl comparăm cu El. Până și creația pe care a creat-o, L-a părăsit: luna, stelele, soarele, totul;

Dumnezeu și toți.

Dumnezeu, oamenii, natura, toate L-au părăsit; nimeni nu a rămas alături de El și a murit singur. Oare Și-a pierdut slujba? El Își împlinea slujba, nu a pierdut-o. Acestea merg împreună. Aceasta se întâmplă; aceasta trebuie să se întâmple.

Toate L-au părăsit. Dar atunci a pășit în scenă Dumnezeu, pentru că oricine cunoaște Cuvântul, va sta pe Cuvânt, știind că Cuvântul este Dumnezeu. Vedeți? Și Cuvântul trebuie să Se desfășoare. Cuvântul infailibil trebuie să Se desfășoare; trebuie să facă aceasta pentru că Cuvântul este Dumnezeu. Și dacă El a lucrat cu alții de-a lungul epocilor, va face la fel și astăzi pentru că este Dumnezeu.

Să nu uitați niciodată aceasta!

Isus a știut că era plinătatea Cuvântului; a știut că nu era doar un proroc, ci era Dumnezeu însuși. El era Cuvântul, de aceea nu a fost părăsit numai de oameni ci și de natură. Întreaga creație L-a părăsit, totul: luna și stelele, pentru că s-a făcut întuneric când a murit. Vedeți? Toate L-au părăsit, pentru că El era Creatorul tuturor lucrurilor.

„El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.” (Ioan 1.10). Vedeți? El era Creatorul tuturor lucrurilor.

Vedeți, noi nu creăm, dar convertim, iar cei pe care încercăm să-i convertim, sunt cei care pleacă primii atunci când vine timpul să Se manifeste Cuvântul.

Să nu uitați că așa a fost când a pășit Dumnezeu în scenă.

Priviți lucrările mari pe care le-a făcut Domnul nostru Isus în primul an și jumătate

de slujbă. Oh, El era un Om mare! Nu era nimeni ca El pe pământ, nu a fost până atunci și nici nu va mai fi. Dar ce s-a întâmplat? A fost mai batjocorit ca nimeni altul. Batjocorit de natură, batjocorit de creație, batjocorit de toate, pentru că toate erau într-o stare pervertită. Natura este pervertită...

Dacă natura pervertită este atât de frumoasă, cum va fi când se va întoarce la starea ei inițială, în voia lui Dumnezeu? Dacă o viță de vie putea face un ciorchine care abia putea fi dus de doi oameni, cum va fi când natura se va întoarce înapoi la Dumnezeu? Hristos vine și pustia va înflori ca trandafirul. Locurile pustii vor fi udate de apă și pământul va înfrunzi și va înflori. Va veni un timp când inima omului va fi întoarsă la Domnul și atunci oamenii vor trăi în pace în locul acela.

Poetul spunea despre acel ceas întunecat:

„Mântuitorul meu Și-a plecat capul și a murit;

Perdeaua despăcată a descoperit calea

spre bucuria cerului și a zilei fără sfârșit.”

A trebuit să procedeze așa ca să pregătească o cale pentru noi. Așa este. Ce a făcut Dumnezeu? El a fost credincios Cuvântului și a „îmbrățișat” crucea. Acela era sfârșitul slujbei Lui? Slujba Lui era încheiată? Dumnezeu a încununat-o cu cea mai frumoasă cunună care există. A încununat-o în dimineața de Paști, la înviere. El a încununat slujba Domnului nostru Isus, prin faptul că a înviat din morți și trăiește de-a pururi. El nu a fost terminat pentru că a fost părăsit de toți, ci a fost încununat. Da, domnilor. El a fost încununat pentru ceea ce era; a fost părăsit de toți, și a trebuit să fie așa, dar a înviat din morți.

La fel a fost și cu Ilie. Am vorbit despre el mai înainte. Ilie era un sărman profet

bătrân și când a mers în pustie, a trebuit să se hrănească cu ceea ce-i aduceau păsările. Era un bătrân uscat, cu lațele atârând pe umeri, cu capul pleșuv și ars de soare și umbla încet ajutându-se de un toiag; într-o parte avea vasul cu untdelemn, dar în pieptul lui era o inimă în care bătea Duhul lui Dumnezeu.

Credeți că Dumnezeu l-a abandonat când a văzut că era părăsit de toți? Nu, ci a trimis un car de foc care l-a luat sus pe slujitorul Său ostenit: „Tu nu trebuie să umbli ca și Enoh, fiindcă te voi duce Acasă în car.” Așa este. El i-a încununat slujba trimițând un car care l-a dus Acasă. Să știți că nu este rău. El i-a trimis un car ca să-l ducă acasă fiindcă era ostenit. Îmi place aceasta. El l-a luat pe bietul Său slujitor obosit și l-a dus Acasă.

Și Daniel a stat la fel de credincios pentru Dumnezeu. Acest bărbat era cineva în acea împărăție. El a spus o mulțime de lucruri, a avut vedenii și i-a învățat o mulțime de lucruri. În timpul domniei lui Darius, Daniel a stat credincios pentru Dumnezeu, a stat cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu s-a murdărit cu altceva.

Unii ziceau: „Slujba lui s-a terminat pentru că am citit în ziarul local că în câteva zile va fi aruncat la lei.” Urma să ajungă în închisoarea federală sau ceva. Vedeți? Și ce a făcut Dumnezeu? A pecetluit slujba lui cu schimbarea inimii împăratului care a poruncit fiecărui om să se teamă de Dumnezeul lui Daniel, fiindcă el are un Dumnezeu care poate să elibereze. Amin.

Vedeți, în vremea aceea oamenii l-au părăsit pe slujitorul lui Dumnezeu, care a stat credincios pe Cuvânt, dar Dumnezeu a pecetluit slujba lui cu un timp de încununare.

În timpul domniei lui Nebucadnețar, tinerii evrei nu au vrut să se plece înaintea chipului. Ei au stat credincioși lui Dumnezeu, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune „*să nu te închini la nici un chip.*”

Ei au stat credincioși pe Cuvânt. Și în zilele acelea s-a scris în „ziarul local”, pentru că aveau metode prin care să răspândească veștile. Desigur, nu aveau un ziar, am spus așa numai ca să vă faceți o idee.

Acești tineri urmau să fie arși într-un cuptor care fusese încălzit de șapte ori mai tare. Înainte cu câteva zile, au aruncat în acel cuptor materiale ca să-l încălzească de șapte ori mai tare. Păi, un asemenea foc te va mistui de la o distanță de o sută de yarzi (91,5 metri).

Totuși, cei trei s-au dus drept în cuptor și au ieșit afară fără să aibă nici măcar miros de fum. Când a văzut aceasta, Nebucadnețar a spus: „Orice om care nu se va închina acestui Dumnezeu, va fi ucis, el și copiii lui, iar casa îi va fi prefăcută într-un morman de murdării.” (Daniel 3.29). Așa este. Vedeți? Ei aveau o trezire care s-a răspândit peste tot, pentru că au fost credincioși Cuvântului. Aceasta s-a întâmplat. Stați credincioși pe Cuvânt, pentru că întotdeauna se dovedește că El este minunat.

Am notat aici și numele lui Iacov. El a fost un laș și se temea de Esau. Iacov știa că era departe de Dumnezeu, a fost departe de Dumnezeu mulți ani, dar a încercat să stea credincios pe acest Cuvânt, iar Dumnezeu l-a chemat și i-a spus să se întoarcă în țara lui. El a plecat, dar iată că acolo îl aștepta Esau cu oștirea lui.

Și ce a făcut Dumnezeu? I-a schimbat numele din „Iacov” care înseamnă „înșelător”, în „Un prinț al lui Dumnezeu”, așa că în dimineața următoare a pășit mai departe cu slujba sa încununată; s-a întâlnit cu Esau și nu a vrut nici un ajutor de la el. Amin. Credincios Cuvântului...

Așa lucrează Dumnezeu, este adevărat? El face lucrurile în felul Lui.

Mulți din frații mei au o mare popularitate printre denominațiuni. Numai să rostești un nume și parcă aprinzi un foc. Așa este. Rostești numele unei anumite

persoane...

Când Domnul mi-a vorbit în ziua aceea la râu, peste tot în lume s-a răspândit o trezire și de acolo au ieșit toți acești mari evangheliști. Dar ei s-au întors la frații lor, la denominațiunile din care au ieșit. Vedeți? Ei ies și țin adunări, apoi se amestecă cu denominațiunile și se întorc din nou la ele pentru că au o mulțime de privilegii, au emisiuni radio, ziare și de toate, și toată lumea îi vorbește de bine.

Dar pe mine m-au părăsit toți pentru că am stat pe Cuvânt și am luat numai Cuvântul. Am stat pe ceea ce mi-a spus El și am propovăduit Cuvântul, nu o filozofie denominațională. Însărcinarea mea a fost: „Propovăduiește Cuvântul! Stai pe Cuvânt!”

Fraților care ascultați aceste benzi, când am venit între voi vindecând bolnavii, spunând vedenii și arătându-vă lucruri, am fost cineva mare, dar de ce mi-ați întors spatele atunci când v-am spus adevărul despre Cuvânt? Puteți vedea că se împlinește exact Scriptura? Da, întotdeauna este așa. Acum, abia mai sunt primit în câte un loc.

Eu primesc scrisori de pretutindeni, iar într-una dintre ele mi s-a scris:

„Frate Branham, eu am avut o încredere foarte mare în tine până când te-am auzit spunând despre denominațiunea cutare, de care aparțin și eu, că a decăzut. De atunci nu mai pot avea încredere în tine, iar alți douăzeci și cinci de frați din denominațiunea mea, care au fost prezenți în adunare când ai afirmat aceasta, s-au ridicat și au plecat.”

Ei bine, toți m-au părăsit, dar El nu m-a părăsit niciodată, ci a stat lângă mine. Eu nu am fost neascultător vedeniei cerești pe care am avut-o jos la râu, ci am stat credincios pe ea, iar El a fost credincios față de mine și mă încred în El că într-o zi, nu știu când, îmi va încununa slujba.

Deci, voi sta cât se poate de credincios. Eu nu știu când se va întâmpla, dar când este gata El, sunt și eu.

Acum priviți! Nădăjduiesc că El îmi va încununa slujba, pentru că m-a lăsat să îmbrac Mireasa Sa cu Haina Cuvântului și a neprihănirii. Nădăjduiesc că mă va încununa și că în ziua aceea voi sta acolo și voi spune: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”* (Ioan 1.29).

Sunt atâtea înălțimi de urcat! Uneori devine foarte greu, dar Cel care ne-a arătat calea știe ce este mai bine. El știe ce este mai bine. Spinii de pe cale nu vor mai însemna nimic când vom ajunge la capătul drumului, așa că haideți să găsim acele urme însângerate de pași. Nu uitați, prieteni, că:

Nisipul a acoperit urmele de pași

Ale Străinului de pe țărmul Galileii

Și Glasul acela nu se va mai auzi în Iudeea.

Dar cărarea Acelui galilean o urmez bucuros

Și spinii de pe cale nu vor însemna nimic

Când voi ajunge la capăt de drum.

Partea de Scriptură pe care am citit-o astăzi, El mi-a dat-o când eram tânăr, un băiat cu umerii drepți, cu pieptul scos înafară și cu părul negru și cârlionțat.

Acum umerii mi s-au lăsat, părul a căzut, iar ce a mai rămas a încărunit, pentru că sunt un om de cincizeci și trei de ani. Dar este mai plăcut decât înainte.

Nu m-am ferit să vă vestesc întreaga Evanghelie a lui Isus Hristos, pentru că dorința inimii mele este ca Biserica să se întâlnească cu Cel care a murit pentru ea, înveșmântată în neprihănirea Sângelui Său, înveșmântată în Cuvântul și neprihănirea Lui, pentru că Cuvântul Lui nu poate cădea. Acesta este motivul pentru care știu că dacă voi sta pe Cuvânt și voi fi credincios Cuvântului, și dacă Cuvântul locuiește în mine și eu în El, în ziua aceea mă voi bucura că am stat credincios.

Nu știu ce va aduce viitorul dar puteți vedea unde ne aflăm, nu-i așa? Ați văzut că toți, chiar și unii dintre prietenii mei, spun: „Fratele Branham este terminat. Nu se mai aude că ar face mare lucru!”, dar ei nu înțeleg.

Când Pavel a spus: „Timpul plecării mele se apropie”, cred că cea mai mare dorință a lui era să fie martir. Aceasta era dorința creștinilor în vremea aceea. Ați citit cartea lui Fox: „Graiul martirilor”? Și în „Conciliul nicenian” scrie că cea mai mare onoare care exista pentru un creștin era să fie aruncat în cușca leilor. Astfel, ei strigau de bucurie știind că vor fi martiri.

Când au fost arși pe rug, ei au strigat de bucurie pentru că aveau onoarea să fie martiri. Când Pavel a pășit spre butucul pe care urma să i se taie capul...Am văzut locul acela, un loc sumbru, o gaură în perete, iar în spate curgea un pârâu mic, unde era aruncate probabil trupurile.

Dar Pavel a pășit acolo și a spus:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57).

Acum am ajuns la versetul 6 în jos, la versetul 18:

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.

M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănilor, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

Caută de vino curând la mine.

Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit...

... Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui.

Păzește-te și tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre.

La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!

Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului.

...Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.” (2Timotei 4.6-18).

Eu voi continua să stau credincios pe Cuvânt până la sfârșit. Aici este slujba mea astăzi. Eu nu sunt terminat, ci nădăjduiesc să termin și să ajung în Împărăție.

Haideți să ne plecăm capetele. În seara aceasta este aruncat de la tron „un fir” și anume „Firul Vieții” și nădăjduiesc că în timp ce mă voi ruga, va fi apucat de toți oamenii nesalvați de aici.

Prieteni păcătoși, nu vreți să vă întindeți și să vă apucați de El?

Voi ziceți: „Frate Branham, ai spus că ai îmbătrânit și presupun că de aceea...” Nu, frate și soră! Eu am crezut aceasta încă de când eram copil și îmi dau viața pentru aceasta. Regret un singur lucru: că nu am de dăruit decât o viață. Dacă aș fi avut zece mii de vieți mi le-aș fi dăruit pentru aceasta.

Nu vreți să vă prindeți de acest Fir în timp ce trece pe lângă voi?

Tu zici: „Frate Branham, eu nu sunt vrednic.” Știu copile că nu ești, dar adevărul este că nu există nici un lucru care să te facă vrednic, pentru că te-ai născut nevrednic. Dar este un lucru pe care poți să-l faci: să apuci pe calea dată pentru tine. Tu te scufunzi, dar nu trebuie să se întâmple aceasta pentru că Dumnezeu ți-a aruncat Firul Vieții ca să te prinzi de El. Haideți să ne prindem de El în seara aceasta.

Tată ceresc, îmi amintesc de ziua când am vorbit de la acest amvon și Ți-am închinat această Biserică. Piatra din capul unghiului este îngropată acolo împreună cu o pagină din Biblie pe care am scris: „Doamne Isuse, prin harul Tău voi sta credincios pe Cuvânt.”

Acum văd că Cuvântul a produs exact ce a făcut și în alte timpuri, și iată-mă stând în seara acesta în acest Tabernacol, după ce am străbătut lumea în lung și-n lat, iar piatra unghiulară este încă acolo cu ce am scris pe ea.

Cercetează-mă, Doamne. Am greșit de multe ori și Te-am dezamăgit, așa cum am mărturisit mai înainte. Dumnezeuule, eu doresc iertarea Ta. Tu știi că Te iubesc și de curând mi-ai arătat Locul unde vom merge. Eu nu știu când vei termina cu mine, Doamne.

În seara aceasta stau aici prin harul Tău și nu știu dacă ai terminat, dar știu că trebuie să urmeze ceva, iar când va veni timpul acela nu vreau să fiu găsit un laș, ci vreau să stau așa cum au stat toți ceilalți slujitori ai Tăi. Iar dacă va trebui să-mi pecetluiesc mărturia cu viața, așa să fie. Și nu aștept să mă încununezi pe mine, ci Slujba pe care am propovăduit-o, Doamne, și care este Cuvântul Tău.

Doamne, știu că Cuvântul Tău este mai mult decât în stare să mă ridice în ziua învierii. Eu nu m-am rușinat de Cuvântul pe care L-am predicat, fiindcă El este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor ce vor crede.

Îți mulțumesc pentru micuța Biserică de aici. Când am luat poziție pentru Cuvânt, mulți au prorocit și au spus că în șase luni locul acesta se va transforma într-un garaj, dar au trecut treizeci de ani și ea este și astăzi în clocot: *„pe această piatră voi zidi Biserica Mea.”*

Îți mulțumim pentru păstorul nostru; îți mulțumim pentru diaconi și administratori. Doamne, noi toți avem partea noastră și vrem s-o facem cu credincioșie, vrem s-o facem corect.

Doamne, în seara aceasta sunt unii care au venit cu noi aici, dar ca să aibă parte cu Tine, trebuie să apuce acest Fir al Vieții, să-L tragă, să-L lege în jurul mijlocului, al inimii, și să spună: „Doamne, trage-mă acum și ridică-mă!”, și ei vor ieși și vor

străluci ca aurul. Îndură-Te, Doamne, fiindcă așteptăm acest timp.

Noi credem că suntem aproape de sfârșit. Așa cum am învățat, acum se desfășoară epoca Laodicea și vedem că nu se mai poate întâmpla nimic altceva decât venirea Domnului.

Doamne, nu va fi acest lucru o mare încununare pentru Cuvânt? Aș vrea să stau aici și să spun: „Iată-L, acesta este Mielul!”, așa cum a făcut Ioan. „Iată Mielul pe care L-am așteptat! Acesta este El.” Și Domnul va veni degrabă la Templul Său și Își va lua poporul în răpire.

Tată, pregătește-ne să fim gata. Spală inimile noastre în Sângele Tău; curăță-ne și albește-ne ca să poată locui în noi Cuvântul Tău. Ajută-ne să ne amintim că trebuie să umblăm numai în Cuvânt.

Dăruiește pocăință fiecărui păcătos și binecuvântează-i pe toți cei care sunt aici. Binecuvântează-i și pe sfinți, pe acești luptători bătrâni care s-au luptat ani în șir și care au fost batjocoriți și ridiculizați. Ei merg însă înainte pentru că au Viața. Ei știu în Cine au crezut și sunt convinși că El este în stare să înfăptuiască ceea ce le-a încredințat. Îți mulțumim pentru aceasta și Te rugăm să vindecii bolnavii de aici. Îndepărtează toate păcatele și toate bolile și adună slavă pentru Tine, Dumnezeu Tată.

Doamne, am atâția prieteni scumpi pe care îi iubesc. Avem prieteni scumpi, tineri și bătrâni, pe care îi iubim din toată inima. Fă-ne credincioși, Doamne; ajută-ne să stăm credincioși pe Cuvânt, ca să ne putem întâlni într-o zi într-o țară mai bună, acolo unde nu este necaz și tristețe, fiindcă așteptăm venirea Domnului. Noi credem că El va veni.

Binecuvântează toți necredincioșii care sunt în seara aceasta, aici, Doamne și fă să devină credincioși și să Te accepte ca Mântuitorul lor.

Poate că în timp ce stăm cu capetele plecate este cineva care vrea să spună: „Frate Branham, acolo adânc în inima mea, vreau să-mi termin alergarea luptând lupta cea bună. Ridic mâna pentru că vreau să fiu un creștin.”

Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe tine. Aceasta este bine. Dumnezeu să te binecuvânteze.

„Vreau să-mi sfârșesc drumul luptând lupta cea bună, de aceea, Îl accept pe Hristos și doresc să fie Ajutorul meu.”

În ordine. Domnul să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Aceasta este bine. El vă curățește. Eu am ajuns să-L cunosc destul de bine în toți acești ani și știu că cunoaște fiecare mișcare pe care o faceți. El vede vrabia și spune că și perii capului vă sunt numărați. Vedeți, El știe totul, de aceea, tot ce trebuie să faceți voi este să ridicați mâna cu sinceritate. Apa este pregătită.

Ce trebuie să faceți? Să vă căiți, să credeți Evanghelia și apoi să vă botezați. Cum? În Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre. Aceasta este mărturia voastră, ce sunteți. Când vă botezați, nu mai aveți păcate pentru că le-ați mărturisit.

Nu vreți să vă prindeți de Fiul Vieții care trece pe la inimile voastre și spune: „Vino încoace, pelerinule! la crucea Mea și călătorește cu Mine. Cunoaște-Mă, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima, și jugul Meu este ușor.”

Întindeți-vă și apucați-o.

Câți creștini sunt pe cale în seara aceasta? Câți veniți de multă vreme pe cale și sunteți bucuroși că vă apropiați de sfârșitul alergării? Mă rog ca Dumnezeu să încununeze slujba voastră, oricare este ea.

Poate ești o casnică. Mă rog ca Dumnezeu să încununeze slujba ta. Poate ești predicator, diacon sau un membru. Poate ești un fermier, nu știu. Orice ați fi, Dumnezeu să încununeze viețile voastre cu slava Cuvântului Său, la a doua venire, la răpire, să vă ducă acolo sus. Să fiți ca peștișorul acela care este luat din adâncimea aceea întunecoasă și ridicat la suprafață. Dar vedeți, voi nu puteți merge acolo sus în trupul acesta; nu puteți merge nici ca acești astronauți care trebuie să stea într-un mediu presurizat (cu presiune normală). Voi nu sunteți făcuți pentru presiunea aceea, dar când Dumnezeu vă va schimba, veți fi „presurizați” și veți merge în răpire. Atunci, aceste simțuri pământești vor dispărea și veți pleca pe calea glorioasă, Acasă la Isus.

Dumnezeule Tată, Îți mulțumim pentru aceste mâini ridicate de cei care doresc să devină creștini. Eu cred că au avut aceasta în inimile lor și Te rog să-i ajuți să nu mai greșescă. Și dacă greșesc, fă să alerge repede la Tine, ca Avocat. Noi am învățat că atunci când greșim, avem la Tatăl un Avocat, pe Isus Hristos, prin care suntem aduși înapoi în har. Mâna iubitoare a Domnului a șters tot, pentru că acolo este o Jertfă de ispășire pe care o mărturisesc și care este Mântuitorul meu.

Te rog pentru toți cei bolnavi și aflați în nevoi. Dă-le ce au nevoie și vindecă-le toate bolile, Doamne. Privește spre cei ce sunt aici, sub această ungere glorioasă a Duhului Sfânt care Se revarsă blând peste sufletele noastre...

Tată Dumnezeule, Tu știi la ce m-am gândit când am venit din Canada. Mi-am zis: „Cum aș vrea să am din nou o trezire de modă veche cu sfinții lui Dumnezeu, cu cântări și revărsarea puterii lui Dumnezeu!” Oh, Doamne, inima mea tânjește după aceasta! Fie ca acest tabernacol să fie cuprins de o mare trezire și puterea lui Dumnezeu să curgă în valuri de îndurare peste orice inimă.

Doamne, Îți mulțumesc pentru locul acesta micuț. Nu noi ne-am ținut duhovnicești până acum, ci harul Tău a făcut aceasta, și cred că cel mai duhovnicesc loc pe care îl știu în țară este chiar aici pe strada Eighth and Penn.

Oh, cât Îți sunt de mulțumitor pentru această biserică, fiindcă am mers prin alte biserici și le-am văzut reci și indiferente; le-am văzut pe femei atât de îndrăznețe încât nu mai roșesc; nu am auzit nici un „Amin” și nu am văzut nici o lacrimă, nici o salvare, nimic, fiindcă doar merg la biserică și rostesc un crez.

Oh, Dumnezeule, câtă mângâiere simt când vin în acest loc cald și plăcut unde flăcările ies din fiecare altar al inimilor! Ce mângâiere, Tată. Îți mulțumesc și Te rog să faci să rămână așa până la venirea Domnului Isus. Binecuvântează-ne pe toți împreună.

Mâine este Sabatul și Îl rog pe Domnul să mă ajute să vorbesc dimineață despre „Numărătoarea inversă”. Dumnezeule, ajută-mă să aduc mesajul în așa fel încât să fie înțeles de oameni. Acum, ajută-i să vadă etapa slujbei mele, unde se află, ce așteptăm și de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă. Ajută-i să citească din 2Timotei 4, de la versetul 5 în jos și să realizeze unde ne aflăm.

Acum Te rog să ne binecuvântezi, să ne dai o odihnă bună trupurilor noastre și să ne aduci înapoi și mâine.

Binecuvântează-i pe cei ce stau în picioare pe lângă pereți, sprijinindu-se unul de altul. Femei și bărbați stau afară în ploaie în jurul pereților sau în mașini. Te rog să-i binecuvântezi, Doamne, și să-i conduci spre casă cu harul lui Dumnezeu în inimile lor. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum înțelegeți? Înainte de a vă culca, citiți încă o dată 2Timotei 4, de la versetul 5 în jos și veți vedea unde suntem. De ce l-au părăsit oamenii aceia pe Pavel? Comparați slujba lui cu lucrurile prin care trecem astăzi. Comparați învățăturile lui Pavel și amintiți-vă că atunci când am avut acea vedenie cerească, am întrebat:

„Pavel va sta cu poporul lui?”

Și ei au spus: „Da.”

Atunci am zis: „Și eu am propovăduit același Cuvânt ca și el, și am stat pe aceeași Evanghelie.”

Și milioane de oameni și-au ridicat mâinile în sus și au strigat: „Pe aceasta ne odihnim noi!”

Domnul să vă binecuvânteze. Îl iubiți?

„Până când, până când ne vom întâlni...”

- Amin -